

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 kwietnia 2019r. skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w Ł. powódka CCC. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 134 236,39zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od poszczególnych należności cząstkowych składających się na dochodzoną pozwym kwotę. Uzasadniając zgłoszone żądanie pełnomocnik powódki wskazał na fakt realizacji na rzecz pozwanej dostaw zamawianych przez nią towarów, za które powódka nie otrzymała zapłaty (pozew k. 4 – 5, 75, 82 - 83).

Zapadłym w dniu 17 maja 2019r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 92). We wniesionym od powyższego nakazu sprzeciwie z dnia 30 lipca 2019r. pozwana przyznała fakt współpracy gospodarczej stron, w ramach której powódka dokonywała dostaw zamawianych przez pozwaną towarów, podniosła jednak w odniesieniu do części dochodzonej pozwym należności wyrażającej się kwotą 25 164,02zł. zarzut przedawnienia i z tej też przyczyny wniosła o oddalenie powództwa w całości (sprzeciw k. 106 – 107).

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana kupowała od powódki wykładziny dywanowe. W związku z dokonanymi transakcjami powódka wystawiła między innymi fakturę nr VAT nr 25 164,02zł. z terminem płatności przypadającym na dzień 19 kwietnia 2017r. (faktura k. 9). Poza tym powódka z tytułu dokonywanych na rzecz pozwanej dostaw wystawiła również szereg innych faktur z terminami płatności przypadającymi w okresie od 17 czerwca 2017r. do 24 lutego 2018r. Objęte powyższymi fakturami należności opiewają na łączną kwotę 134 236,39zł. (faktury VAT wraz z potwierdzeniami wydania zewnętrznego i przekazania ładunku k. 9 – 23, 25 – 28, 30, 32 – 34, 36 – 39).

W związku z nieuregulowaniem powyższych należności pomiędzy stronami prowadzona była korespondencja elektronicznej, w toku której pozwana w odpowiedzi na kierowane do niej ponaglenia do spłaty zadłużenia zaproponowała powódce jego spłatę w miesięcznych ratach obejmujących kwoty po 10 000zł. każda począwszy od marca 2018r. W intencji pozwanej proces spłaty zadłużenia zakończyć miałyby się w roku 2020 (wiadomości k. 43 – 46, 48). Ze swej strony powódka wyraziła gotowość przystania na ratalną spłatę zadłużenia o ile wysokość rat nie będzie niższa niż 12 000zł., nalegała przy tym, aby spłata zakończyć miała się jeszcze w roku 2019 (wiadomość k. 47, 49). Ostatecznie pozwana zaproponowała powódce spłatę zadłużenia w 3 ratach płatnych w miesiącach: sierpień, październik oraz grudzień 2019r. (wiadomość k. 121).

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do brzmienia przepisu art. 535 kc. obowiązkiem kupującego jest zapłata ceny za odebraną od kupującego rzecz. Obowiązek taki ciąży zatem również na stronie pozwanej z tytułu dochodzących między stronami do skutku transakcji, w wyniku których pozwana nabywała od powódki sprzedawane przez nią towary.

Wnosząc o oddalenie powództwa pozwana powołała się na przedawnienie należności wynikającej z chronologicznie najstarszej faktury przewidującej termin płatności do dnia 19 kwietnia 2017r. W świetle jednak przedstawionych przez powódkę dowodów w postaci prowadzonej między stronami korespondencji zarzut powyższy ocenić należało jako niezasadny. Nawet jeśli bowiem przyjąć, iż odstęp czasu dzielący wymagalność powyższej należności od skutecznego wniesienia pozwu w niniejszej sprawie przekroczył 2 lata, okazał się zatem dłuższy, od przewidzianego przepisem art. 554 kc. 2 – letniego terminu przedawnienia, to stwierdzić należy, iż przyznając w dniu 11 marca 2019r. fakt istnienia wierzytelności pozwana uznała dług powodując tym samym stosownie do art. 123 par. 1 pkt 2 kc. przerwanie biegu przedawnienia i rozpoczęcie jego biegu od początku, co oznacza, iż wniesiony w dniu 19 kwietnia 2019r. pozew doprowadził do ponownej przerwy przedawnienia.

W ocenie sądu podejmowane tego typu ze strony pozwanej działania, polegające na podjęciu negocjacji co do możliwości dobrowolnej spłaty zadłużenia mogą być traktowane jako przerywające bieg terminu przedawnienia uznanie niewłaściwe roszczenia, uznanie takie bowiem jest **oświadczeniem wiedzy** zobowiązanego, wyrazem jego świadomości istnienia skierowanego przeciwko niemu roszczenia (podobnie wyr. SN z 7.3.2003 r., I CKN 11/01, L.). Dla skuteczności uznania niewłaściwego nie jest wymagane istnienie po stronie zobowiązanego zamiaru wywołania skutku prawnego (przerwania biegu przedawnienia), a to z tego względu, iż Jak trafnie zwrócił uwagę SN: "Okoliczność, że dłużnik nie miał woli uznania roszczenia jest obojętna, jak też jest rzeczą obojętną, czy zdawał sobie sprawę z tych skutków. Następują one niezależnie od woli stwierdzającego" (uzasadnienie uchw. SN z 26.4.1995 r., III CZP 39/95, OSNC 1995, Nr 9, poz. 120).

Uznanie niewłaściwe może zatem przybrać postać zarówno wypowiedzi jak i innego działania, dla oceny zaś, czy mamy do czynienia z uznaniem roszczenia, istotne jest to, czy zachowanie zobowiązanego, interpretowane zgodnie z powszechnie obowiązującymi regułami znaczeniowymi, mogło **uzasadniać przekonanie** osoby uprawnionej, iż zobowiązany jest świadom swojego obowiązku, a w konsekwencji oczekiwanie uprawnionego, że świadczenie zostanie spełnione (podobnie wyr. SN z 25.3.2010 r., I CSK 457/09, MoP 2011, Nr 3, oraz z 16.2.2012 r., III CSK 208/11, L.). Na tej podstawie kwalifikuje się jako uznanie niewłaściwe roszczenia takie zachowania zobowiązanego, jak podjęcie przez niego rozmów o odroczeniu terminu płatności, czy też o rozłożeniu długu na raty czy o umorzenie go w całości lub części (zob. wyr. SN z 19.9.2002 r., II CKN 1312/00, OSN 2003, Nr 12, poz. 168). Także w niniejszej sprawie, skoro strony podjęły negocjacje co do dobrowolnej spłaty zadłużenia w ratach, to powódka żywić mogła uzasadnione udziałem pozwanej w takich negocjacjach oczekiwania, iż ta zaspokoi jej roszczenia. Mając przeto na uwadze dokonaną w marcu 2019r. przerwę biegu przedawnienia i w związku z tym ponowne rozpoczęcie jego biegu, przyjęć należało, iż do dnia wniesienia pozwu nie upłynął 2 letni termin przedawnienia przewidziany dla roszczeń sprzedawcy, co skutkować musiało uwzględnieniem także roszczenia również w tej jego części, co do której zarzut taki został podniesiony.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu podzielić należało stanowisko pełnomocnika powódki, iż wnosząc o oddalenie powództwa w całości w niniejszej sprawie powódka ograniczyła się jedynie do podniesienia zarzutu przedawnienia w odniesieniu do kwoty 25 164,02zł., której zapłata nastąpić miała do dnia 19 kwietnia 2017r., nie podniosła natomiast jednocześnie jakichkolwiek zarzutów mogących podważyć zasadność żądania pozwu w jego pozostałej części. Mając powyższe na uwadze jak i fakt, iż zarzut powyższy w odniesieniu do wskazanej wyżej kwoty okazał się być niezasadny, żądaniu pozwu udzielić należało ochrony w całości.

Rozstrzygnięcie o należnych powódce odsetkach za opóźnienie w transakcjach handlowych zapadło na podstawie ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, jej art. 2 ust. 1 wprost przewiduje bowiem objęcie zawartą w niej regulacją transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.²⁾), a zatem podmioty wykonujące we własnym imieniu działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013r., do której odsyła z kolei art. 10 ust. 1 powyższej ustawy, w transakcjach handlowych, takich zatem, jak zawarta między stronami umowa z dnia 22 listopada 2016r., z wyłączeniem jedynie transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi przysługują przewidziane w ustawie odsetki, jeżeli:

I wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

II wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo w doręczonej dłużnikowi fakturze potwierdzającej wykonanie usługi, w związku z którą faktura została wystawiona;

III termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury potwierdzającej wykonanie takiej usługi.

W niniejszej sprawie wystąpiły wskazane wyżej przesłanki warunkujące powstanie po stronie powódki roszczenia o zapłatę odsetek przewidzianych ustawą z dnia 8 marca 2013r., jak wynika bowiem z poczynionych ustaleń, wierzyciel

za każdym razem spełniał świadczenia, w zamian za które nie otrzymał zapłaty mimo upływu określonych terminów do zapłaty każdej z załączonych do pozwu faktur.

Mając na uwadze wynik postępowania pozwaną stosownie do wyrażonej przepisem art. 98 par. 1 kpc. zasady odpowiedzialności za wynik postępowania obciążono całością kosztów postępowania należnych stronie powodowej w postaci opłaty od pozwu w kwocie 6 712zł. jak również ustalonymi na podstawie par. 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych kosztami zastępstwa prawnego.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej